

# ČAJ



*Pro chvíle pohody*

DUBEN 2005

**Časopis Autorů Jičínska**

V  
N  
P  
O  
M  
Í  
N  
K  
A

Chtěl bych být malý  
a umět létat  
jako chmýří z pampelišek  
Nakoukl bych večer domů  
a máma by se zeptala:  
Kde zase lítáš?  
A odpustila by mně  
záplaty na koleně  
stejně jako všechna loučení

Jsem ale velký  
létat neumím  
a záplaty mám jen na duši

Václav FRANC

č. 7

Vážení čtenáři,

máme konečně jaro a s ním je tady jarní ČAJ č. 7. Jaro patří dětem a nejinak tomu bude i v ČAJi, do kterého přispěla, dá se říci, tradiční trojice autorů. Dětství a školní léta budou nahlíženy očima rodičů žáka jednotřídní školy Mirečka Jánského (moje povídka Poznámka), ale třeba i nevážným pohledem od katedry v povídce Jozeva dŘevníka Borovského Zpověď. Mimo školní lavice nás zavede Zlata Zákoutská se vzpomínkami na dětství svých dětí v povídkách ze ZOO, ale i o užovkách a kancích v oboře. Vše úspěšně doplňuje dětská poezie dnešního hosta ČAJe, paní Věry Vaďurové z Prahy, která vedle kratších básní přibalila i dvě delší ukázky ze své tvorby.

A protože dalším stupněm dětství je puberta a nesmělé škádlení stříbrného větru, ani v ČAJi nemůže chybět moje vzpomínka na studentská léta prvních lásek.

Doufám, že Vám ČAJ č. 7 přijemní první jarní krůčky ještě nesmělého sluníčka. A jestli Vás vyprovokuje ke vzpomínání na Vaše dětství (možná, že i Vy si občas postesknete s mojí úvodní básní

„chtěl bych být malý/ jako chmýří z pampelišek.“), tak neváhejte a napište nám zase do některého z dalších ČAJů pro chvíle pohody.

Váš Václav Franc

## **OBSAH ČÍSLA:**

**Zlata ZÁKOUTSKÁ**  
– Pravdivé (ne)pohádky  
z přírody (10)

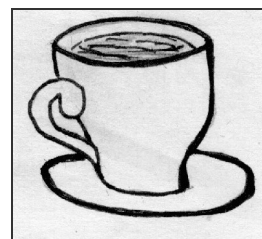
**Jozev dŘevník BOROVSKÝ**  
– Zpověď (7)

**Věra VAĎUROVÁ**  
– Poezie pro děti (5)  
– Žabí pohádka (9)  
– O Louskáčkovi (13)

**Václav FRANC**  
– Poznámka (3)  
– Šampionka (14)

### **HOST ČAJE:**

**Věra VAĎUROVÁ** (1941) – kustod, žije v Praze, publikuje ve sbornících.



### **ČAJ pro chvíle pohody**

č. 7, duben 2005, ročník IV

Vydáno 2. dubna 2005 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozev dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

## POZNÁMKA

### Václav FRANC

„To je dost, že jdeš domů,“ plísnila Eva Jánská manžela.

„Zašel jsem na jedno pivo a ty hned děláš, jako kdyby hořelo,“ hájil se Mirek Jánský.

„Jedno pivo, to ti tak budu věřit, leda to poslední,“ nenechala se obelhat Mirkova manželka. „Sedíš si v hospodě a kluka si vůbec nevšímáš, pak to takhle všechno vypadá!“

„A co se děje? Mirečkovi se něco stalo?“ vylekal se Jánský.

„Co by se stalo, dostal ve škole poznámku, syčák jeden,“ hrozila Eva synovi a částečně manželovi.

„To je toho,“ oddychl si Mirek, když zjistil, že syna neporazilo auto nebo si neuříznul prsty na cirkulárce.

„To je toho! Tobě se to řekne, ale co z něj jednou bude, když nosí ze školy poznámky,“ hudovala Eva.

„A co proved?“

„No, co jsi proved? Pochlub se tatínkovi,“ dorážela Eva na syna, který seděl doma za stolem, v ústech přidržoval násadku od pera a v obličeji začínal nabírat červenou barvu.

„No já ... teda my jsme...,“ Mireček nevěděl, jak začít.

„Z tebe to leze,“ popoháněla jej máma.

„No my jsme vlezli na kostel, ale my...,“ konečně začal Mireček.

„Vidíš to, leze na kostel, pitomec jeden, radši kdyby ses učil,“ hrozila Eva s vařečkou v ruce.

„Tam jsme jako kluci lezli taky,“ Mirka nechávala chlapcova slova klidným.

„Ještě se ho zastávej,“ durdila se Eva. „A co kdyby spadnul a zabil se, co bys tomu říkal pak?“

„Já teda nevím, ale já se pamatuju, že jsme tam s Vencou Pařízkem taky lezli kvůli holubům a nikdy jsme nespadli,“ nechápal nebezpečí otec.

„A já pořád, po kom dělá takový blbosti, von bude asi celej po tobě,“ nadávala Jánská.

„A Mirečku, kdo tam všechno byl s tebou?“ vyzvídal otec.

„No já ... a...,“ Mireček odpovídal pomalu.

„No kdo asi, von, Plecháč a Fousek, kdo jinej, ty největší lotři, to si chudák učitelka s váma užije,“ hrozila máma synovi.

„Já, Milan Plecháč a Petr Fousek a...,“ opakoval Mireček.

„A co jste tam dělali?“ nedal se odbýt otec.

„My jsme se chtěli podívat, jak holubi vyvádějí mladé,“ snažil se mluvit spisovně Mireček.

Opravdu, byl to Plecháčův nápad: „Hele, kluci, na kostele je plno mladejch holubů, co kdybysme se tam mrkli o přestávce před vodpoledkou?“

„Tak jo, ale musíme dávat bacha, aby to holky neřekly úče,“ nabádal Mireček k opatrnosti.

„Neboj, vole,“ kasal se Fousek, „já už jsem tam byl s bráchou, to budete čučet, co jich tam je, a ten výhled, jen aby ses z toho nepodělal,“ vysmíval se.

„Hele, starej se vo svoje kalhoty, jó,“ bránil se Mireček. Snad by se ještě stačili poprat, ale protože začínala hodina, zůstalo jen u úmluvy.

„My jsme se tam taky chodili dívat na holuby a ten výhled,“ zasní se Jánský.

„Přestaň tady mluvit z cesty a koukej si to s klukem vyřídit, já už o něj tudle zlomila vařečku, a není to nic platný. Já nevím, že musíme mít takovýho neposlušnýho kluka. To Poláčková v práci básní, jak je ten jejich Miloušek hodnej, jak má samý jedničky, a já mám doma tohle. Pak mně ještě donáší, co Mírek zase provedl a že neměl úkol, a já abych to poslouchala celej den.“

„No jo, Miloušek Poláčků, to je mazánek,“ zasmál se Jánský a parodoval Poláčkovou.

„Miloušek přijde domů, hezky si napíše úkoly a potom si čte a vzdělává se.“ Zasmál se nahlas a Míreček vycítil šanci, že by to s tím výpraskem nakonec nemuselo být tak horké. Věděl, že když vyplácí máma, je to vždycky horší. Od táty sice občas nějakou schytá, ale zase to tolik nebolí. Jen jednou, to když se otec Jánský rozčilil a vytáhl z police v kuchyni tu největší vařečku, začal syn křičet: „Tu né, tati, tu né, máma mě vyplácí tou menší!“

„Miloušek možná ani nedokáže vylízt na strom a Poláček si v práci stěžoval, že mu stará bába plete hlavu s nábožnejma vobrázkama a kluk z toho blbne.“

V poledne se trojice chlapců chystala ke kostelu.

„Kam jdete, kluci?“ vyzvídal Miloš Poláček.

„Nestarej se, šprte,“ odbyl jej Plecháč.

„Já vím, kam jdete, chcete vylézt na kostel, krást holubům vajíčka,“ vykřikoval třídní mazánek.

„Hele, jestli něco cekneš úče, tak uvidíš,“ Fousek natáhl ke spolužákovi sevřenou pěst.

„A kluci, vy taky uvidíte dovnitř kostela?“ začínal obracet Milouš.

„No jasně, to bys chtěl vědět, co tam všechno je, co?“ triumfoval Plecháč.

„A mohl bych jít s vámi?“ prosil Poláček. „Já bych se strašně moc chtěl podívat do chrámu, babička mně o kostele hodně vypravovala.“

„Bys tam nevylez, šprte,“ přidal se Míreček.

„Vylezl, doopravdy,“ žadonil Poláček.

„Běž domů a nevtrovuj,“ snažil se odehnat spolužáka Fousek.

„Počkejte, kluci, když půjde s náma, tak bude aspoň držet hubu a nebude žalovat,“ usoudil Plecháč.

„Tak jo, ale jestli to kvůli tobě praskne, tak uvidíš,“ vyhrožoval Fousek.

Čtveřice chlapců se vydala přes hřbitovní zeď ke kostelu.

„Tak si to tady s ním vyříd,“ přikazovala Jánská manželovi. „A celej tejden se nebudeš za trest koukat na televizi, jasný!“ obrátila se na syna.

„Jasný,“ řekl sklesle syn a v duchu si pomyslel, že to mohlo dopadnout hůř.

„A kdo vás tam na kostele chytil?“ vyzvídal Jánský.

„Kabrlice žalovala úče,“ skoro vykřikl Míreček.

„Kabrlová Jituška,“ opravila jej matka. „Jak to mluvíš, pro tebe to není žádná Kabrlice a učitelka není úča. Co z tebe jenom jednou bude?“

„To jsem si mohla myslet, Plecháč, Jánský, Fousek, známé firmy, ale že se k nim přidáš i ty, Miloušku, to se divím. Takový chlapec, no, nedá se nic dělat, budu ti muset napsat poznámku,“ promlouvala ke čtveřici výtečníků na stupínku u tabule učitelka.

„Ale já, paní učitelko...,“ nakraboval Miloušek.

„Zklamal jsi mě, chlapče, zklamal,“ přikyvovala učitelka hlavou a zapisovala poznámku do žákovské knížky. Miloušek brečel a trojice spolupachatelů zarytě a vzdorovitě mlčela.

„Tak pojď sem, ať to máme za sebou,“ převzal žezlo-vařečku od manželky Mirek Jánský.

„Tak Plecháč, Jánský, Fousek,“ opakoval si pro sebe. Už už se chystal k provedení exekuce, už už naprahoval ruku s vařečkou, když syn vykřikl.

„Ale tati, on tam s náma byl taky Miloušek!“

„Miloušek?“ ruka klesla dolů a neudeřila.

„Nelži,“ přispěchala matka. „Miloušek by nikdy takovou špatnost neudělal!“

„Opravdu, tati, Miloušek, tam byl s náma a dostal poznámku a paní učitelka říkala, že ji hrozně zklamal, a on bulel celý v odpoledne.“

„No když tam byl s váma Miloušek, tak to jste jistě nechtěli dělat nic špatného,“ uznal otec Jánský a vypustil syna bez výprasku do dětského pokoje.

„A pak že je Miloušek svatej,“ radostně utrousila Jánská, „já to zejtra v práci Poláčekovi vytmavím.“

## POEZIE PRO DĚTI

### Věra VAĎUROVÁ

#### ZVĚDAVÝ OSLÍK

Šedý oslík – plyšáček,  
domov svůj  
v bedně plné hraček má,  
však sní o tom,  
že se do světa podívá.

Jestli i tam děti umějí  
si hrát, vesele se smát,  
zda pláčou, když rozbijí  
si kolínko – volají maminko?

A tak oslík, v pravou chvíli,  
stoupl si na všechny čtyři – kolečka,  
pak horem – pádem  
schody sjíždí, kutálí se...  
jako z kopečka,

až otloukl si nová kolečka,  
přiskřípl ocásek,  
smrti snad unikl o vlásek

Do pláče mu z toho bylo  
IÁ-IÁ naříká,  
však málo znáte zvědavého oslíka  
V očkách mu to zajiskřilo,

když autíčko – nákladáček,  
blízko něho zastavilo

Zas postaví se na všechny čtyři – kolečka,  
...všechno ho tak bolí,  
ale oslík nepovolí, vždyť autíčko nepočká

Nákladáček kolem pískoviště ujíždí,  
nevyhne se ani hlemýžďi,  
doprava – doleva zatočí,  
přes hrbolky poskočí, až se z toho  
oslíkovi hlava zatočí

Otevřenou brankou projeli až  
na ulici, však ouha ...  
dva malí nezbedníci, jako loupežníci,  
plyšáčka i auto chtějí mít, však  
neví, jak se rozdělit

Hašteří se, šťouchají,  
autíčko i s oslíkem domů rychle  
prchají, vždyť dvě malé ručky  
a uplakané tvářičky tam čekají.

## MRÁČEK SEM – MRÁČEK TAM

Stádo bílých beránků  
po obloze brouzdá,  
nebeskou báh  
oždibuje,  
k dešťovým mráčkům  
chodí pít,  
s nadýchanou bělostí  
též všem se  
pochlubit

Vždyť na obloze každý  
mrak i mráček,  
oblečen má jiný frak  
či fráček,  
roztodivných tvarů –  
různých značek

Třeba mrak bouřlivák –  
obrovský, černošedý  
má frak, když rozzlobí se,  
se vším praská,  
každá nitka na něm praská

Jsou tu ale taky  
bílé mraky – jako velké peřiny,  
od sluníčka vyhřáté  
během jedné vteřiny

Tu i tam připlete se  
mráček – jedináček,  
od pláče má zmáčený svůj  
bílo-modrý fráček

Celé nebe také je  
plné hraček – po obloze  
projíždí se mráčkový  
vláček,  
pejssek všechno hlídá,  
na sluníčku medvídě  
slastně se vyhřívá...

Je to fakt, ať podiváš  
se vzhůru tak nebo tak,  
hned poznáš – že není  
mrak jako mrak...

## BOTIČKY

Potkaly se  
dvě botičky  
Capi ... capi ...  
capičky,

levá – pravá,  
vždyť rodné jsou  
to sestřičky,

od radosti  
ze shledání  
spletly se jim  
tkaničky

Dávno už je tomu,  
kdy obě běhávaly  
spolu  
...tam ... a sem nebo  
přímo za nosem

Ztrácely tkaničky,  
ztrácely nožičky,  
chutnaly je rtíky  
jako růžičky

pak přišla chvíle  
– chvíle bez cíle,  
a boty botičky...?

vždy smutné je,  
když opouští je  
nožičky

K dlouhému spánku  
uložili je –  
levou k hračkám,  
pravou do krabice

A jak čas běžel dál,  
z botiček,  
Capi ... capi ... capiček  
zas byl pár –  
veselých sestřiček

## ČERVENÁ LOKÁLKA

Jen tři vagónky  
lokálky,  
vesele uhánějí do dálky,

po rovině,  
mezi poli,  
ani zajíc je nedohoní

Tu a tam si zapíská...  
ta nezbedná mašinka

nádražička okukuje,  
výpravčího kontroluje,  
zda jí řádně salutuje

Pak posbírá lidičky,  
pejsky i kočičky,  
houkne...  
trošičku se zhoupne  
– než nabere dech,  
a zvesela zas uhání  
si vpřed...

Za kopec se schová,  
přejede most,  
na strašáka za plotem  
udělá dlouhý nos

na pozdrav vždy  
zamává jí  
kluk, co rád chodí  
bos

Tak tři vagónky  
lokálky – jedou si  
jedou,  
tam, kam koleje  
je vedou

...přes voňavý les,  
i zapadlou ves, až  
k městečku, tam  
předvede elegantní  
otočku

Tři vagónky lokálky  
každý v kraji zná,  
vždyť mašinka je to,  
vpravdě kouzelná

Po celičkový den  
jezdí tam a sem,  
domů navrací se  
s pozdním večerem

Pak vymydlená  
do červena vyleštěná  
spokojeně jde spát,

a bude se jí zdát...  
jak zítra,  
v ten správný čas,  
lidičky,  
pejsky a kočičky  
vozit bude zas

## ZPOVĚĎ

### Jozev dŘEVNÍK BOROVSÝ

Již od mládí jsem milovala školu a všechny věci s ní související. Líbilo se mi temné a tajemné prostředí kabinetů i sborovny, hrdinkou mých snů pak byla naše soudružka třídní, která vždy dokázala doprovodit svůj poutavý výklad učiva silnými ranami ukazovátka o katedru a sekerou o hlavy žáků v prvních řadách. Imponovaly mi nejen tyto její fyzické výkony, ale i moudrost, kterou skrývala její hlava. Se slzou dojetí v oku například vzpomínám na to, jak geniálně reagovala na to, když ji některý z žáků upozornil na chybu, kterou udělala v zápisu. Vždycky tak mile křičela ta slova, ve kterých naše dětské duše tenkrát ještě nerozeznaly starost a péči o naši budoucnost: „Vy spratkové drží, všechny vás nechám po

škole!“ Jediné, co mne opravdu velice mrzelo, bylo to, že jsme nejhorší třída, jakou kdy učila. Měla s námi hodně starostí a my všichni dnes víme, že to byla jenom naše chyba, když nás ani po pěti letech intenzivní výuky nebyla schopna naučit šest prvních písmen abecedy. To nám sice na dalším stupni poněkud ztěžovalo práci při dorozumívání s jinými učiteli a diktáty jsme byli nuceni psát pomocí hieroglyfů, ale do konce základní školy jsem již ovládala všechna písmena nazpaměť, a dokonce i několik číslic. Ne že bych se chtěla chlubit, ale mé vysvědčení vypadalo nejlépe z celé třídy, protože jsem si ho vždy ukládala do čistých a pevných desek, aby se neušpinilo a nezohýbaly se mu rohy. S hodnocením mých znalostí to však bylo o poznání horší, přestože jsem se všemi způsoby snažila eliminovat počet pětetek na minimum. Abych měla dobré známky, začala jsem se dokonce věnovat filatelii. Ale po zakoupení nového ventilátoru byl konec i s tím.

Vzhledem ke všem těmto skutečnostem byl můj sen stát se učitelkou stále blíž a blíž. Věděla jsem, že na pedagogickou školu nepřijmou každého, a tak jsem se naplno začala věnovat studiu, s ještě větší razancí než kdykoliv předtím. Musím přiznat, že řada otázek byla velice obtížná, nejvíce práce mi dala úloha „kolik je 1+1?“, ale vím, že je to tak správné. Děti ve škole přece nemůže vychovávat kdekdo, a chci-li být opravdu učitelkou, musím dokázat kvalitu svých znalostí, abych je mohla dál předávat a vypěstovat tak pokolení stejně moudré, jako jsem já. Byla jsem přijata a začala pro mě radostná léta. Rozhodla jsem se specializovat na český jazyk a zeměpis, protože všechna písmena i státy mi šly, jako když bičem mrská. Slabiky „MU, MA a MO“ jsem uměla nejlépe ze všech! Rovněž na glóbu jsem se orientovala s neobyčejnou přesností, ještě dnes dovedu bez problémů najít severní, jižní, východní i západní pól. Avšak ani matematika mi nečinila žádné problémy. Ke konci studia jsem dokonce jako jedna z mála pochopila i Pythagorovu větu, když jsem se naučila rozeznávat čtverec od trojúhelníku.

A pak přišel ten slavný den, den, kdy jsem měla poprvé předstoupit před školáky a začít poprvé opravdu vyučovat. Rozhodla jsem se i přes svoji specializaci začít svoji dráhu učitelky s žáčky v první třídě, doufajíc, že do pololetí se stihnu vedle sčítání doučit i odčítání. O vyučování v první třídě však byl mezi učitelkami neobvyklý zájem, zřejmě se všechny chtěly také doučit odčítání až v průběhu roku. Naštěstí se mi podařilo dostat se alespoň do druhé třídy. Jenomže po několika týdnech se ukázalo, že žáci mne zastihují nejen svými vědomostmi, ale začali po mně požadovat i jakési podivné novoty, kterým říkali násobení. Zmatena a zaskočena jsem raději vzpomenu na metody naší oblíbené učitelky a přesně odkoukanými pohyby začala točit nad hlavou sekerou. Tento způsob výuky se žákům líbil a já byla také spokojená, i když nemůžu zastříit závist nad tím, že moji žáci si mohli číst i v knihách, kdežto já byla odkázána pouze na obrázkové časopisy, v nichž se vyskytovaly pouze mně dobře známé věty typu: My máme maso atd.

Jednou o přestávce, právě když jsem trénovala výslovnost se slabikářem, přišel ke mně ředitel školy a oznámil mi, že budu přeložena do sedmé třídy. Byla jsem šťastná, konečně naplno vyniknou mé znalosti. Příštího dne jsem vstoupila do třídy, a abych hned ohromila žáky svými vědomostmi, napsala jsem na tabuli velkými písmeny: „EMA MELE MASO“. Překvapil mne však silný nezájem, a tak jsem nakonec shledala, že nejlepší metoda je ta, kterou používala naše soudružka učitelka. Dnes již vládnou sekerou tak dobře jako tenkrát ona a je to tak správné, vždyť podívejte se, jak nás vychovala, v moudré a chytré lidi, a věřím, že pokud budu nadále tak svědomitě vyučovat, vyroste z mé třídy mnoho stejně chytrých a nadaných lidí, jako jsem já!



## ŽABÍ POHÁDKA

Věra VAĐUROVÁ

Na zelený pátek  
v žabí říši mají velký svátek,  
mocný žabí král  
chce pořádat bál...

a tak ten král  
rozhlásiti hned dal,  
že na ten slavný bál  
každický je zván...

Na ten velký bál,  
k leknínovému jezeru,  
kde slyšet bude tu  
nejslavnější žabí kapelu

a Kvaky sbor...  
ku chvále krále  
kvákat bude oslavný chór

Na ten velký bál,  
v úplňku noci,  
kdy Luna kouzlem svým  
každého se zmocní –  
nápoj lásky vypít dá...  
i ze starce mladíka udělá

...jaká to šalba a klam!

Tak ten mocný žabí král,  
ač je velmi stár,  
tu nejkrásnější rosníčku  
za ženu by si přál...

tu nejkrásnější na bále  
chce si vybrat sám –  
ten ješitný, starý král...  
ve své pýše nadouvá se,  
sotva dýše ... och...!  
vždyť přece dobře ví, že

velký žal žabího prince  
na lůžko upoutal – víc mrtvý  
než živý je...  
vždyť ta nejkrásnější z rosníček  
jeho milou je

Touhou zaslepený – žabí král  
s životem syna jako by si hrál...  
nevěstu nemladou,  
z ropušího hradu – přivést mu dal

Ach ... princi milý,  
z lože vstaň – braň se braň...!  
pro lásku k Rosničce  
zas silným se staň!

chytrost a čas bude Tvá zbraň...

Vstaň! princi ... vstaň...!  
teď v plném lesku navštív bál,  
povolností tvou usmířen,  
však ošálen bude žabí král

V divokém reji...  
princ s tou a hned s tou  
v kole se otáčí...  
všichni se smějí –

jen jemu strachem i nadějí  
srdce se kymácí,  
když s milou svou  
do tmavých hlubin se vytrácí...

Tak pod rouškou noci,  
za pomoci vodní moci,  
prchají v dál ... vždyť krutě  
ztrestal by je král

...prchá dál a dál ten mladý pár,  
přes rybníky – kaluže,  
kdo od čápa jim pomůže...?

...tu, jak stříbrná hvězdička,  
ve vodě zatřpytí se rybička –  
ploutví mávne ... a princ s Rosničkou  
hned jsou o tři skoky dále...

...k cíli blíž a blíž,  
Rosničce líbezné málo sil  
zbývá již – ach těžký je někdy  
lásky kříž...  
princ nad Rosničkou zoufá si již

...však tu náhle ... jaký div...!  
za hradbou z rákosí – rybníček  
jak zrcátko, uvítá je zakrátko

...hop a skok ... spása...!  
žabí lid jásá ... slyšet plno rozruchu  
kol plujícího, nádherného lopuchu

...to přec jede jim vstříc  
milovaný žabí strýc...

A co bylo dál...?

neslavně skončil ten slavný bál...  
pyšný žabí král zůstal sám...

nemá syna ... ani tu,  
co za ženu si přál,

nepláče, nelituje,  
otcovskou lásku neslibuje,

však pomstu kuje...

Hněvem je srdce jeho naplněno,  
láskou neživeno,  
den ode dne sesychá se jeho tělo

Mocný žabí král  
život svůj pak dokonal,  
jen stará kůže po něm zbyla –  
nikdo neplakal...

A co bylo dál...?

no přece moudrý žabí strýc lásce přál,  
proto princ Rosničku brzo za ženu  
si vzal...

Domů navrátil se slavně mladý pár –  
mladá královna a mladý král

Na zelený pátek to bylo,  
a jak se patří ... se to oslavilo

## PRAVDIVÉ (NE)POHÁDKY Z PŘÍRODY

### JEDEN PŘÍBĚH ZE ZOO

#### Zlata ZÁKOUTSKÁ

Zděndovy třetí narozeniny oslavila mladá rodina návštěvou ZOO ve Dvoře Králové. To byl pane krásný dárek! Celodenní výlet na kole přes 50 km, a ještě zvířátka! Ráno vyjeli, táta, máma a kluk na sedátku. Cestou bylo stále na co se dívat a co pozorovat. A což teprve v zoologické zahradě!

Plameňáci krásně růžoví stáli jako sochy, většinou na jedné noze. Dikobraz byl rozzlobený, ježil dlouhé ostny a drhnul jimi po zemi. Nedaleko se pásli koníci v pyžamu – zebry.

Hropot, jak malý pojmenoval hrocha, se potápěl, jen mu vyčnívaly šeredné nosní dírky a malá, potměšilá očka. Opice vřiskaly a vyváděly jako kluci – darebáci. Makak nepozorovaně prostrčil pod dolním okrajem oplocení pracku, vlastně skoro ruku, a rozvázal chlapečkovi tkaničku u boty. Opelichaní vlci unuděně leželi a Zděnda se marně sháněl po Červené Karkulce.

Ohromný slon, skoro do nebe, jak se malý vyjádřil, polekal kluka gejzírem vody, která padala obloukem nedaleko něj. Ve velké voliře poletovali ptáci – velikáni. Zděnda sbíral peříčka papoušků a holubů a zastrkával si je do vlasů. Cítil se být indiánem. V dobré náladě se blížili k šelmám. Zbytky zkrvaveného masa a kostí, typický zápach dravých šelem v zajetí pevných klecí. V té poslední byl starý lev. Hřívá mu splývala ve splených pramenech na plece. Netečně seděl a návštěvníky z vysoka bez hnutí přehlížel. Možná snil o svém království někde v Africe.

Klučina myslel, že je „dělaný“, tedy vycpaný.

Tatínek se všemožně snažil vzbudit u krále zvířat pozornost a dokázat synkovi, že je živý. Mával rukama, dělal na něj pitvorné obličejy, poskakoval, cenil zuby a vrčel. Lev se mrzutě, přímo znechuceně zvedl a začal v kleci neklidně přecházet, pak pobíhat. Ze všech člověčích grimas se mu nejméně líbilo krčení nosu a cenění zubů. Znervózněl, asi to chápal jako projev nepřátelství. Temně mručel, zrychloval tempo, běhal z jednoho rohu klece do druhého a občas sekl tlapou do mříží, až zadrnčely. Ještě jednou mu tatínek ukázal vyceněné zuby a pokrčený nos. Naposled. Lev se bleskově otočil a gejzír zasáhl překvapeného otce. Počůral ho od hlavy až k patě. Bylo to nečekané a zaskočilo ho to. Všichni okolo se začali smát. Táta zrudl a moc nevoněl. Trochu ostuda. Rodina rychle opustila pavilon šelem a brzy vyjížděla z brány zoologické zahrady.

Ani dlouhou cestou na kole lví pach nevyčpěl.

Tato příhoda se udržuje v ústním podání rodinných vzpomínek. Děti si často tatínka, pak už dědečka, jak šel čas, dobíraly, jak tak dlouho zlobil lva, až dostal zapláceno.

## STRACH MÁ VELKÉ OČI

Malý Miloš seděl na sedátku kola, nohy na stupačkách a pevně se držel řidítek. Se zájmem sledoval cestu. Jízda lesem vyžaduje od cyklisty plného soustředění. Při nájezdu na kořen by mohli být oba vyhozeni ze sedla. Cestička plná písku a kamení se různě zatáčela. Ticho bylo provoněné horkými borovicemi.

„Jé, mamí, had!“ „Had!“ ještě se opakovala ozvěna. Rychle se plazil kolem něj.

„Neboj se, to je užovka, nic nám neudělá, je užitečná. Vidiš ty oranžové srpečky po stranách hlavy? Podle toho se bezpečně pozná.“

Přiblížili se k ní. Užovka zrychlila tempo, ale uhnout nebo jinak změnit směr nemínila. I maminka šlápla do pedálů a začal závod. Znovu byla nadosah, ale náhle zastavila. I kolo hned stálo. Maminka seskočila, aby jí neublížila. Okamžik si bez hnutí hleděly do očí. Vzdálenost asi metr. Chlapec ani nedutal.

A teď se stalo něco neuvěřitelného. Dlouhý had měl právě dost lidského pronásledování i lidských očí. Zaujal výstražný, vlastně útočný postoj. Vysoko se vztyčil proti nim, jedovatě mrskal jazýčkem a syčel. Moc se lekli. Maminka sice bezpečně užovku poznala, ale v tomto momentě zapochybovala, zda jim přece jen neublíží. Strach o dítě převládl nad rozumem.

Situace se změnila, z pronásledujícího byl pronásledovaný.

Kolo bylo rychle obrácené a maminka šlapala jako o závod. Had je hnal, ale netrvalo to dlouho. Moudřejší, tedy užovka, ustoupila. Z cestičky se sesmekla do trávy při okraji lesa. Tráva se zavlnila a zase zavládl letní klid.

Původní trasa byla volná. Strach lidí i strach hada pominul. Měl velké oči.

...a ještě jeden hadí příběh z dovolené.

## BOJ S HADEM

V zákrutu Bečvy byla mělčina chráněná křovinami a keři. Odtud se ozýval výskot a smích dětí. Ty nejmenší se radovaly z příjemné vody. Moravská řeka byla rozhodně teplejší než potoky v Podkrkonoší.

S travnatého břehu vklouzl tiše do vody had. Mrskl sebou a popadl malou rybku a namáhavě ji soukal do sebe. Byla o hodně širší než hadí tlamička. Nebyl to pěkný pohled, jíst se však musí. Užovka by v klidu poobědvala, nebýt Miloše. Ten jediný zpozoroval malé

přírodní drama. Ještě nechodil do školy, ale vždycky litoval slabšího a nesnášel nespravedlnost.

„Ty vošklivej, zlej hade, nech ji!“

S křikem a bez rozmýšlení se vrhl na hádka. Popadl ho a druhou rukou mu vytrhl z tlamičky rybkou. Zakrvácená spadla do vody. Překvapený plaz se vysmekl z mokré ručky a hbitě plaval na druhou stranu řeky. Dlouho jsme sledovali hlavičku vztyčenou nad hladinou. Proud ji šikmo unášel stříbrnými vlnkami a prodlužoval délku plavby. Pohyb těla psal přes řeku vlnovku. Vypadalo to, že tančí.

Teprve teď se kluk lekl, s jakým že to bojoval nepřítelem. Naštěstí to byla zase užovka. Byl spokojený, že pomohl slabšímu. Maminka tajně vylovila z vody „zachráněnou“ mladou červenopeřici. Rybka plavala už bílým bříškem vzhůru.

## MILOŠŮV PŘÍBĚH Z KANČÍ OBORY

Miloš už není Milošek. Vyrostl a láska k přírodě a zvířatům rostla s ním.

Jednou v neděli si vyjel i s rodiči ke kančí oboře nedaleko Nové Paky. Mrzlo jen praštělo. Vystoupali na Husák, přes rovinku k březovému hájku, okolo posedu, sjíždění, stoupání a za chvíli stáli před kolovou branou obory. Jako dárek jim vezli brambory, jablka a kus starého chleba. Kůly i celá ohrada byly mohutné a vysoké.

Miloš vyšplhal nahoru a usadil se na jednom ze sloupů. Připravoval se k filmování kanců a kanečků v zimě. Jarní a letní záběry z jejich života už měl natočené.

„Pěťo! Pěťánku!“ volal láskyplně. Podle toho vyhlíželi rodiče malého divočáka.

Ze vzdálených vrcholků stromů začala padat jinovatka a viditelně se chvěly. Pak zaduněla zem, zapraštěly větve a milý Pěťa byl zde. Vysoký štetináč snad dva metry dlouhý, největší kanec z obory, to byl Milošův Pěťánek.

Páráky jako slonovina mu trčely vyzývavě a nevábne, jako malému mamutovi, z tlamy. V mžiku tam bylo dalších asi osm bratrů, bratranců a kamarádů a z druhé strany se valila bachyně se skupinou nejmladších dětí v pruhovaných pyžamech.

Další skupina měla pruhy širší a bledší. To byli o rok starší sourozenci. Na občasně návštěvy byli zvyklí. Pošťuchovali se rypáky,

strkali do sebe a zvědavě pokukovali, odkud přiletí nějaký kančí pamlssek.

Kluk v póze důležitého fotografa seděl na kůlu a kamera bzučela. Silný mráz udělal své. Zkřehlé ruce a promrzlé prsty neposlouchaly, a on i s přístrojem spadl mezi kance.

Bylo to naštěstí ve chvíli, kdy je zaměstnávaly přinesené pochoutky. Mizely však velice rychle. Sotva se s kamerou vydrápal nahoru, už zase stáli na zadních, předními opření o masivní kolový plot, a malými, mžourajícími očky sledovali kameramana. Tvářili se potměšile, možná jen hloupě. Když poznali, že hostina definitivně skončila, znovu zaduněla zem a byli pryč. Jen záchvěvy korun stromů a z větví padající sníh a jinovatka prozrazovaly, kudy vede jejich vyšlapaná stezka.

Po čase promítal Miloš doma rodině a kamarádům své poslední filmy. Zachycovaly růst, vývoj a život kanečků, jejich přebarvování, chování v různých situacích a ve všech ročních obdobích. Poslední zimní záběr působil dojmem tančících divočáků různého stáří.

Byl to dokument, kdy fotograf, nepozván, padal k nim po hlavě na návštěvu. Vzácný dokument. Kančí studie skončila přece jen úspěšně.

## O LOUSKÁČKOVÍ

Věra VAĐUROVÁ

Vánoční nastal čas,  
všude samý jas a shon,  
z dále zvoní zvon...

úsměvy září v každé tváři,  
žádní tady nejsou lháři,  
jen kouzelník s tajemnou tváří  
kouzlo večera dotváří,  
pohled...!  
zvědavost i bázeň  
vše zračí se v dětské tváři.

Hůlkou kouzelnou mávne...  
Sim – sala – bum,  
hned veselím zní celý dům,  
a není divu,  
vždyť hračky, jako živé,  
daly se do pohybu...

Hej, hej, hej,  
jaký je to rej...  
dokola se točí...  
Harlekýn a Kolombinka,  
také daleké Číny dítko,  
ruský hoch a jeho dívka,

s půvabným pukrlátkem  
uklání se malý Francouz  
a Francouzka,  
cos šeptají si do ouška,

a kdo tropí taškařice...?  
přec čertík a čertice.

Radostně v kole točí se  
dcerka panského domu,  
mladička krasavice...

v náručí s ní vojáček,  
podivný ze dřeva panáček,  
hrdinně nese jméno své –  
Louskáček,  
nejmilejší ze všech darů  
je však jablkem sváru.

Ach ... Louskáčku milý,

krátce jen prožil sis  
svou slávu, málo jen...  
a přišel jsi o svou hlavu,

paže tvé teď bezvládně visí,  
kdo vinen je...?!  
bratr nezbedný – myší král,  
a družina jeho myši.

Večer se už tiší,  
všichni jsou si náhle  
bližší,  
ztratily se i ty myši,

Svatovečer končí,  
všichni se už loučí,  
jen za okny hvězdy planou...  
jak tisícero loučí.

Noc, tajemná paní,  
nad krajem se sklání,  
jen sen splní každá přání.

Noc, ta krásná, vlídná paní  
s Louskáčkem bédným  
má slitování,  
vždyť předaleko ještě je  
svítání.

Vánoční strom v stříbrný  
háv se halí, kouzlem je obestřen,  
dívka mladička tu sní  
svůj vánoční sen...

Přesladký ten spánek,  
jako lehký vánek,  
s Louskáčkem unáší ji  
do říše pohádek...

Tu náhle...! kde se vzal,  
tu se vzal, s myší družinou  
myší Král!

Všichni se ho bojí...?!  
jen Louskáček,  
podivný vojáček, chystá se

k nerovnému boji – v šiku  
s ním cínoví vojáčky stojí,

odvážně velí – do zteče...!  
spasí se ten, kdo uteče.

Tak Louskáček žel...  
myším Králem je přemožen,  
ach ... kdo...?! zachrání  
pohádkovou zem,  
snad planoucí svíce,  
vržená rukou mladičké  
krasavice.

Tu zázrak se stal –  
myší není více,  
Louskáček proměnil se  
v krásného prince –  
a po boku dívenky  
mladičké  
vzhůru odplouvají...  
v kouzelné lodičce,

do vánoční země,  
k té z nejjasnějších hvězd,

tam chystán je ples...  
Louskáčkovi a přátelům jeho  
na počest.

Tu náhle...! jako běs –  
objeví se myší cháska,  
však věz...  
nepřijdou si na Louskáčka!  
hrdinně dá se v boj,  
rozprášen je myší zboj.

Všem zas veselo je a milo,  
vždyť nad zlem – dobro  
zvítězilo!

Noc už končí,  
sen opouští víčka...  
s Louskáčkem v náručí  
procítá krasavice mladička.

## ŠAMPIONKA

### Václav FRANC

Příchod na střední školu přinesl do mého života řadu novinek. Nemyslím tím neznámé prostředí, nové učitele, ale především poznání mladého studenta vstupujícího na tenký led prvních lásek. Čas nezralosti a úlomkovitě zachycených pravd o zrození lidského rodu byl z malé části díky hodinám biologie, ale především díky zaručeným radám spolužáka Šusty, který již v šesté třídě oslňoval spolužáky praktickými radami na téma sex, definitivně zažehnán. Zbývalo jediné, zapomenout na platonické škádlení opačného pohlaví o přestávkách, odložit ruměncem ve tváři, plaché pohledy a nesmělost prvních doteků. Zkrátka a dobře dát se do práce. A tak student vstupuje do nového citového stupně vývoje a s idealistickými představami o naplňování slova LÁSKA, šeptá v ústraní parku první milostné verše, aby se navždy zhrzen milenkou vrhl střemhlav pod vlakovou soupravu nebo spáchal sebevraždu nejoriginálnějším způsobem, doposud nepopsaným soudním lékařstvím ani kriminalisty. Takové schéma platilo snad za Puškina, možná ještě za Šrámka, když mu stříbrný vítr čechrал vlasy, ale naše generace? Odkojil nás Beatles, prožívali jsme explozi ABBY a čas na nesmělé šeptání, vodění se v parku za ručičku a veršičky do památníčků – to nebyl náš styl. Překřičet dav a v rytmu muziky, v ošoupaných riflích dokázat těm v tesilkách, že život není jen nuda od pondělí do pátku okořeněná dvěma ukradenými dny na samotě u lesa.

Chtěli jsme žít po svém. Muzika a sport. To byly naše šance.

Zvláště v naší třídě, kde nepsanou miss, za kterou se otočili nejen studenti vyšších ročníků, ale i profesor Věchet, náš biolog se sotva oschlým razítkem na diplomu, byla bezkonkurenčně Šampionka Šárka. Závodně běhala a pro školu dobývala jeden přebornický titul za druhým, takže i profesorka češtiny musela uznat Šampiončiny kvality, i když neuměla zarecitovat nic od Nerudy. Šampionka vyhrávala lehce, měla dlouhé nohy a ještě delší blond vlasy. Sahaly jí až do půl zad. Když byla

vyvolána a začala se vlnit v bocích, chlapecká část třídy byla v extázi. Nebylo snad jediného studenta, který by netoužil Šampionku sbalit. Ostatní holky žárlily a s ironií se bavily o Šampiončině novém svetříku či minisukni.

„Si myslí, že je nějaká hvězda,“ pomlouvala Šampionku Martina, protože nemohla pochopit, jak jsou „ty kluci pitomý“, když si nevšimli jejího nového „ohozu“. Marně se snažila kopírovat Šampionku, i když třeba jako druhá ve třídě začala chodit bez podprsenky. A to nepočítám Aničku, u které bylo nošení tohoto dílu spodního prádla zbytečné i u maturity.

Šampionka byla jen jedna. Nám, patnáctiletým vlčákům, dávalo co možná nejvíc práce, jak upoutat Šampiončinu pozornost. Berka ji zkoušel dostat přes cigára, Vávra přes „bytelný“ nahrávky, ale neuspěli. A já dostal nápad. Sport!

Na červnovém běhu okresního deníku Šampionka opět, podle očekávání, zvítězila. Upachtěný jsem doběhl do cíle v poslední skupince a závistivě jsem sledoval stupně vítězů, kde Šampionka rozdávala polibky. V té chvíli se zrodil můj „bohovský“ plán. V tričku a v trenýrkách jsem den co den za vesnicí týral tělo do umdlení a v prázdninových třicetistupňových vedrech vybíhal bez ustání kopeček k lesu. Na vrcholku každého stoupání jsem viděl Šampiončinu rozesmátou tvář běžící mně vstříc. Představy posilovaly člověka na těle i na duchu ve chvílích krizí a otázek rodičů.

„Nestalo se ti něco?“ starostlivě vyzvíдалa máma. Musel jsem si vymýšlet, že od září dostaneme nového tělocvikáře, psa. Kdo nezaběhne limit, tak propadne. Nakonec o našem tělocvikáři kolovaly nejrůznější pověsti, které v podání bývalých studentů školy nabývaly obludných rozměrů. Tak se například tvrdilo, že pan profesor utíká při hodině tělocviku za skupinkou poslední a každého opozdilce bez milosti strká ze stráně do propasti ocelovou tyčí.

Nikdy dřív a nikdy později jsem se netěšil na začátek školy jako onoho roku. Nepřítomnost Šampionky znamenala hotová muka. Ještě štěstí, že o prázdninách začala olympiáda a já u obrazovky mohl posoudit svůj vlastní běžecký styl s velkými borci. Zíral jsem na Virena, Walkera a Czerpinského a v knihovně přečetl veškerou příslušnou literaturu o Zátopkovi a Paavo Nurmin. Večer jsem si před usnutím představoval, jaké to bude, až já a Šampionka vyhrájeme v jeden den olympijské zlato, stejně jako Zátopkovi. Viděl jsem se, jak se blížím na stadión a můj trenér mně sděluje, že Šampionka vyhrála závod na 1500 metrů. Já vydoluji poslední zbytky sil, předběhnu v posledním stoupání na stadión soupeře, nejlépe Fina. Sto tisíc diváků vstává ze sedadel. Křečovitě se blížím do cílové pásy, kde s otevřenou náručí čeká Šampionka. Chce se mně vykřiknout, ale ... zazvonil budík a začal školní rok.

Každoročně se 17. listopadu konaly okresní přebory v přespolním běhu na známém kopci Šibeňáku. K nemalému překvapení tělocvikáře jsem ve školním kole obsadil postupové místo. Šampionka vyhrála svoji kategorii, o mne nezavadila pohledem.

„Počekaj na okresním finále,“ dodával jsem si odvahy a na půdě zřídil posilovnu, aby moje tělo bylo všestranně zatíženo, jak jsem se dočetl v příručce Posiluj tělo, bráníš mír.

Listopad se nachýlil a onu středu zařídil nevlídné počasí, trať samé bláto a každý výběh se po soutěžících předcházející kategorie měnil v oranici. Celé kolečko jsem si dokonale osahal a při závodě dívek přebíhal z místa na místo, abych mohl sledovat Šampiončino vítězné tažení. Jenže ... při prvním výběhu jsem na špici pelotonu hledal Šampiončinu hřívu marně. Muselo se jí něco stát, chtěl jsem jí běžet naproti, pomoci jí, být u ní první a vzdát i třeba svůj závod, jen aby se mojí Šampionce nic nestalo. Pak jsem ji uviděl. Do kopce pomalu šla a ostatním soupeřkám se dívala na záda.

„Co je?“ křiknul jsem na Šampionku, „stalo se ti něco?“

„Já se na to můžu vykašlat,“ řekla a s klidem vyšla do kopce a mezi posledními doběhla do cíle.

Tělocvikář a já jsme se nestačili divit. Jenže já musel myslet na svůj závod.

„Šampionko, můžeš mně třikrát plivnout přes rameno?“ škemral jsem.

„Není ti něco?“ usmála se a já měl pocit, že si mě konečně všimla.

„Pro štěstí,“ klidně bych si před ní i kleknul.

„Tfuj, tfuj, tfuj!“

„Díky,“ v tu chvíli bych nejráději zůstal u Šampionky, povídal si s ní a potom ji pozval do mléčné jídelny nebo do cukrárny.

„A makej, ať vyhraješ,“ řekla a já měl chuť ji políbit a smát se na celé kolo. Sebevědomí stouplo, a tak jsem si dodal odvalu: „Šárko, neměla bys někdy čas?“ zvedl jsem oči od jejích nohou.

„Já myslela, že se ti líbí Martina,“ odpověděla vyhybavě.

„Přijdeš aspoň povzbuzovat?“

Kývla.

„Tam nahoru k vodojemu, tam se snad nevyškrábu, je to pěkná facha,“ mluvil jsem v předstartovní horečce a náhlém návalu lásky.

„Radši dělej, ať neproflákneš start,“ skutečně byl nejvyšší čas. Tak akorát na jedno „ahoj“.

Zařadil jsem se do hejna borců, poznal jsem mezi nimi kluky z průmky. Běhávali orientáky, měli pravidelné tréninky, lepší obutí, prostě neměl jsem šanci, ale ... Šampionka bude fandit. Láska i hory přenáší. Byl jsem připraven přinést Šampionce k nohám vítězný vavřín a zlatu jsem byl ochoten obětovat vše, snad i život.

Po startu jsem se snažil udržet ve vedoucí skupince, po asfaltu to šlo, ale pak přišel terén. Do kopce jsem se opřel, ale seběhy dolů vypadaly hrozně. Ujíždělo to a já ty hrozný sešupy nikdy nemiloval. Při stoupaní k vodárně jsem se díval na lidi kolem. Pár spolužáků, holky z béčka, skupinka průmyslováků, co fandila dvoumetrovému dlouhánovi, co šlapal na špici. Šampionka nikde. Utěšoval jsem se, že se nestačila dostat k vodojemu, že je někde jinde na trati a bude čekat na smluveném místě v dalším kole.

Zůstalo nás vpředu šest. Kolem jsem registroval tělocvikáře: „Dobrý, makej víc rukama!“

„No jo, pořád,“ říkal jsem si sám pro sebe a s počtem odběhnutých metrů jsem přestával poznávat lidi, ale viděl jsem jen barevnou skvrnu. Ke všemu začalo drobně pršet. Při stoupaní k vodárně jsem měl chuť se na závod vybodnout, ale zdálo se mně, že tam nahoře, v té blátivé mazanici, čeká Šampionka. Pochopitelně byla to jen fáta morgána, ale z kopce jsem to pustil, jak to nejvíc šlo. Jenže bláto je bláto. Upadnul jsem, a pravý bok měl špinavej jak čuně. Těžko se mně vstávalo, ale běžel jsem dál. Skupinka odskočila jen o pár desítek metrů. Bolest nebolst, zatnul jsem zuby a při průběhu do posledního kola jsem byl už zase vpředu. Minul jsem i tělocvikáře, ale vůbec jsem ho nevnímal. Nejasně jsem tušil, že Šampionka tam někde stojí, řve na mě, abych máknul, a tak jsem máknul.

Naposledy jsme se šplhali k vodojemu. Vpředu ten dlouhán s průmky. Měl číslo 31. To jediný jsem byl schopen vnímat. Krok za krokem jsem se blížil k vrcholu a najednou jsem kolem sebe nikoho neviděl, žádné supění kolem. Koutkem oka jsem se podíval po svahu. Nikde nikdo, jen ta jednatřicítka a já.

Seběh dolů. Před očima jsem měl závěs potu. Jestli existuje nějaká pud sebezáchovy, tak v tu chvíli u mě přestal existovat. Šlapal jsem na plný pecky. Viděl jsem jen jednatřicítka a Šampionku, jak mě s otevřenou náručí vítá za cílovou páskou. Nevnímal jsem sílicí děšť ani vtíravou bolest, která se z boku přestěhovala do celého těla. Zbývala kratší rovinka, zatačka doprava a cílová rovina, asi sto padesát metrů. Už jsem měl dlouhána na dosah, musel jsem ho znervózňovat svým funěním a dupáním. Už jsem mu sahal na tričko. Zatačka. Bok po boku, vedle sebe. Kdo s koho? Zaútočil jsem! Dlouhán přidal a já ... mlel z posledního. Vrhnu se do pásky jako Lase Viren, ale dlouhán měl přece jenom o krok navrch.

A pak už si mnoho nepamatuji. Probral jsem se na nosítkách a nějaká starší paní s páskou s červeným křížem na rukáve mně podávala teplej čaj.

„Chlapče, chlapče,“ dívala se na mě, „tys běžel jako o život!“

„O život ne, ale...“ prohlížel jsem si zašpiněný bok a umazané číslo. Snažil jsem se pohnout. V krku jsem cítil každý studený nádech vzduchu. „O život ne, ale o...“

Kousek ode mě stála Šampionka. Pod deštníkem se tiskla k Hanákovi ze čtvrtáku a souhlasně přikyvovala jeho slovům: „Podívej se na cvoka, von by se snad zabil!“

Šampionka se ušklíbala a zůstaly po ní jen v dálce vlající vlasy. Hanák si ji odváděl domů, ačkoliv dneska vůbec neběžel. Posadil jsem se na nosítkách, zavřel oči a přemýšlel jsem, kde jsem udělal chybu. Příště budu Martině šeptat se Šrámkem něco o stříbrném větru!